

[Paabøl.]

og jeg anser fortsat vurderingerne til stempelefterretning for et brugeligt grundlag. Ligningsdirektoratet holder øje med disse vurderinger og har mulighed for at skride ind, hvis vurderingerne er for høje. For statskassens vedkommende ligger der også en væsentlig sikkerhed i bestemmelsen om, at statslånet ikke kan overstige 125 pct. af kreditforeningslånet, hvorved man gennem kreditforeningsvurderingen og det på grundlag deraf givne kreditforeningslån får et korrektiv til vurderingen til stempelefterretning.

Der er imidlertid en ulempe for bygherrerne ved denne vurderingsmåde, idet man ikke kan få en forhåndsvurdering til låneefterretning, således som man kan ved kreditforeningslån, og det bevirker, at man på grund af den usikkerhed, der knytter sig til den endelige vurdering, ikke kan få tilstrækkelig stort byggelån.

Jeg har beskæftiget mig noget med tanken om, at man skulle etablere en forhåndsvurdering, men da boligministeriet og ligningsdirektoratet ikke mener, det vil være forsvarligt at lade vurderingsmændene til ejendomsskyld foretage forhåndsvurderinger, måtte man finde frem til et ændret vurderingsgrundlag, og det har jeg afstået fra, idet jeg i det hele i mit forslag har ladet alt det ligge, som jeg ikke finder påtrængende nødvendigt at gennemføre straks.

Jeg har fået forskellige oplysninger vedrørende spørgsmålet om, hvordan den foreslåede begrænsning af lånestørrelsen til 25 000 kr. pr. lejlighed i en- og tofamilieshuse forholder sig til de noterede anmeldelser. Kongeriget Danmarks Hypotekbank har meddelt mig følgende oplysninger.

Der var efter kapitel V. A. for finansåret 1955—56 pr. ultimo februar 1956 anmeldt parcellån til ialt 3 699 lejligheder for hele landet. Deraf var der 572 stk. eller ca. 15 pct., hvor lånet var over 25 000 kr.; 386 af ialt 1 355 stk. er beliggende i hovedstaden. Det svarer til, at lånet i 28 pct. af tilfældene har ligget over de 25 000 kr., som jeg mener skal være maksimumstørrelsen. I det øvrige land var det 186 af et antal på 2 344 stk., altså kun ca. 8 pct., hvilket bekræfter noget, vi i og for sig vidste i forvejen, nemlig at det drejer sig om et mere beskedent byggeri i

provinsen og et tildels luksusbetonet byggeri i hovedstaden. Formålet er også, at man ved at begrænse lånestørrelsen til 25 000 kr. pr. lejlighed i en- og tofamilieshuse kan få midlerne til at strække videre.

Vedrørende lejen er jeg ikke enig med den højtærede boligminister i de betragtninger, han fremførte. Det er min opfattelse på grundlag af de undersøgelser, jeg har foretaget, at lejen for tilsvarende socialt byggeri svarer ganske til lejen for de huse, der er opført efter kapitel V. A. Jeg har endda en lang række eksempler, der viser, at lejen i nogle tilfælde er billigere, ligger nede på 42—43 kr. pr. m² i byggeri efter kapitel V. A., medens den for nogle nye sociale bebyggelser, f. eks. Brøndbyernes kommunale Boligselskab, ligger på 48 kr. pr. m², i Brøndbyparken IV på 45 kr. 50 øre pr. m² og i Socialt Boligbyggeris bebyggelse ved Roskildevej på 45 kr. 50 øre pr. m². I disse tal for de sociale selskaber skal så naturligvis indgå — for ellers har man ikke noget rimeligt sammenligningsgrundlag — det tilskud på 11 kr. pr. m², som disse selskaber modtager. Hele dette spørgsmål om lejen kan man jo imidlertid komme tilbage til i udvalget.

Forøvrigt hænger spørgsmålet om lejen også i høj grad sammen med byggeriets størrelse. Vil man have et rimeligt sammenligningsgrundlag, må man naturligvis sammenligne byggeri af samme størrelse, og ligeledes er det afgørende, om der er erhvervsareal knyttet til boligbyggeriet, idet lejen i så fald er lavere.

Jeg mener ikke, at den højtærede boligministers betragtning er rigtig, at den lov, som blev vedtaget i fjor, kan være bindende for 4 år. For det første er jeg og mit parti, som ikke har stemt for den, naturligvis ikke bundet — det sagde den højtærede minister også. Men dernæst må en lov, der løber for 4 år på et så kompliceret, konjunkturpræget område som boligbyggeriet, naturligvis forudsætte, at man kan tage spørgsmålet op, når der foreligger ændrede forhold. Det gør der i dette tilfælde, idet det viser sig, at det er muligt at få bygget et langt større antal huse i henhold til kapitel V. A., som er et byggeri, hvor bygherren selv må præstere de 25 pct. af anskaffelsessummen, således at statens risiko væsentligt begrænses, og